

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 września 2014 r. w sprawie T-306/12;
- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie udzielenia małżonkom Spirlea dostępu do żądanych dokumentów;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania Królestwa Szwecji przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty na poparcie odwołania.

W zarzucie pierwszym podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie przejrzystości”) ⁽¹⁾, gdy stwierdził, że celem odmowy udzielenia dostępu do dokumentów dotyczących postępowania EU Pilot, jako etapu poprzedzającego ewentualne formalne wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego Komisja może – w sytuacji, gdy powołuje się na odstępstwo dotyczące postępowań dochodzeniowych – oprzeć się na ogólnym domniemaniu, i że Komisja nie naruszyła prawa, dokonując wykładni wspomnianego przepisu rozporządzenia w sprawie przejrzystości w ten sposób, iż mogła oddalić wniosek o dostęp do spornych dokumentów dotyczących postępowania EU Pilot, nie zbadawszy go w sposób konkretny i indywidualny.

Wnosząca odwołanie w zarzucie drugim podnosi, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 4 ust. 2 ostatnia część zdania rozporządzenia w sprawie przejrzystości, stwierdzając, iż ocena Komisji, zgodnie z którą żaden nadrzędny interes publiczny nie uzasadnia ujawnienia dokumentów na podstawie wspomnianego przepisu nie jest wadliwa.

W zarzucie trzecim podnosi, że Sąd dokonał błędnego zastosowania prawa Unii, gdy stwierdził, iż w ramach wniesionej na podstawie art. 263 TFUE skargi o stwierdzenie nieważności, zgodność zaskarżonego aktu z prawem powinna, nawet jeśli dotyczy oceny sprawy w świetle rozporządzenia w sprawie przejrzystości, podlegać ocenie uzależnionej od okoliczności faktycznych i prawnych zaistniałych w dniu, w którym akt został wydany.

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 145, s.43.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-601/11,
Dansk Automat Brancheforening/Komisja, wniesione w dniu 5 grudnia 2014 r. przez Dansk Automat
Brancheforening**

(Sprawa C-563/14 P)

(2015/C 046/38)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Dansk Automat Brancheforening (przedstawiciele: K. Dyekjaer, T. Hog i J. Flodgaard, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Danii, Republika Malty, Betfair Group plc, Betfair International Ltd, European Gaming and Betting Association (EGBA)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego przez Sąd w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-601/11;
- stwierdzenie dopuszczalności skargi w sprawie T-601/11;

- skierowanie sprawy do Sądu celem rozpoznania co do istoty zarzutów podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji;
- zasądzenie od Komisji kosztów związanych z postępowaniem w obu instancjach – tytułem ewentualnym zaś nakazanie interwenientom pokrycia kosztów poniesionych przez nich w związku z postępowaniem w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie twierdzi przede wszystkim, że Sąd odrzucił jej wniesioną w pierwszej instancji skargę jako niedopuszczalną ze względu na przyjęcie błędnej wykładni lub też błędne zastosowanie określonych w art. 263 akapit czwarty TFUE kryteriów przysługiwania legitymacji do zaskarżenia decyzji wydanej przez Komisję na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

W szczególności Sąd miał dopuścić się błędnego zastosowania wynikającego z art. 263 akapit czwarty TFUE pojęcia indywidualnego oddziaływania ze względu na to, że nie zinterpretował go w sposób zgodny z orzecznictwem Trybunału i, co za tym idzie, zinterpretował go nieprawidłowo. W tym względzie Sąd: 1) błędnie uznał, że mechanizm mający zastosowanie do wszystkich członków skarżącej znajduje również zastosowanie do innych podmiotów, efektem czego nie można uznać, iż mechanizm ten dotyczy tych członków indywidualnie; 2) błędnie uznał, że członkowie ci podnieśli jedynie, iż konkurują oni z beneficjentami pomocy; 3) nie uwzględnił przedstawionych przez skarżące konkretnych danych świadczących o tym, że pomoc ta w nieunikniony sposób znacząco i negatywnie wpływa na zajmowaną przez nie pozycję rynkową; 4) ponadto, poza zarzutem odwołania wskazanym w 1), że Sąd błędnie nie uwzględnił tego, iż znaczące i negatywne skutki mechanizmu pomocowego nie były takie same w przypadku wszystkich podmiotów, na które on oddziaływał. Ponadto Sąd: 5) błędnie rozstrzygnął, że przysługiwanie skarżącym legitymacji procesowej jest uzależnione od dowiedzenia przez nie poniesionej już przez nie utraty przychodów; 6) błędnie odrzuciła twierdzenia o negatywnym wpływie na podstawie nieudokumentowanych i hipotetycznych twierdzeń o innych przyczynach tych negatywnych skutków 7) nie uwzględnił tego, że należałoby złagodzić warunki wniesienia skargi ze względu na to, iż wydanie przez Komisję na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE decyzji zatwierdzającej pomoc nie zostało w istocie poprzedzone wstępnym postępowaniem wyjaśniającym.

Ponadto Sąd 8) niewłaściwie zastosował pojęcie „aktu regulacyjnego niewymagającego przyjęcia środków wykonawczych”, gdyż błędnie stwierdził, że zaskarżona decyzja wymaga ich przyjęcia oraz 9) dopuścił się błędu uwzględniając wniesione przez interwenientów żądanie w przedmiocie kosztów.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-614/13, Romonta GmbH/Komisja, wniesione w dniu 8 grudnia 2014 r. przez Romonta GmbH

(Sprawa C-565/14 P)

(2015/C 046/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Romonta GmbH (przedstawicie: I. Zenke, M.-Y. Vollmer, Rechtsanwältinnen)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 września 2014 r. w sprawie T-614/13 oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim odmawia ona w art. 1 ust. 1 skarżącej przydziału z uwagi na nadzwyczajne okoliczności na trzeci okres handlu emisjami 2013 – 2020 zgodnie z § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes ⁽²⁾;
- posiłkowo, przekazanie sprawy do Sądu celem wydania orzeczenia kończącego postępowanie;